

andet Sted fra. Men dertil kommer, at Importørerne aldrig har været stillede under saa gunstige Forhold som nu. De sidder som Embedsmænd med en fast Fortjeneste paa hver Sæk, de uddeler. Det hele er fuldkommen en Statsforvaltning, akkurat som den, man søger gennemført for Ruslands Vedkommende.

Jeg indrømmer, der er en Mulighed for, at andre kan importere. Jeg sagde ikke, som det ærede Medlem bemærkede før, at intet var blevet indført udenom Foderstofcentralen. Jeg ved meget vel, at der er blevet indført navnlig Majs i den senere Tid; men der har været Usikkerhed over det, indtil den Bestemmelse blev taget, at Majs skulde sælges uden Hensyn til Fragttilskuddet. Thi saa længe der eksisterer en Statscentral, der har en særlig Begunstigelse gennem Tilskud fra Rederne eller rettere fra Statskassen — thi Rederne har jo givet deres Tilskud til Staten til Fremskaffelse af Foderstoffer til Ombytning med Brødkorn —, saa længe vil den private Import ikke kunne komme i Gang, og saa kan der ikke komme nogen Konkurrence, saa at man kan undersøge, hvorledes Forholdet i Virkeligheden stiller sig. Spørgsmaalet er: Hvem køber billigst Foderstofferne udefra? Og der har jeg den Tro, at de, der selv skal staa inde for deres Indkøb med økonomisk Ansvar for, at de køber rigtigt, og paa det Tidspunkt, da det er billigst, i Længden er dem, der køber billigst, og at vi staa os bedst ved at faa den frie Konkurrence til at virke. Hvis denne Ordning — som i Virkeligheden er en ren Krigsforanstaltning, selv om man kan paapege, at der den Gang var Grunde til at oprette den — skal fortsættes i det lange Løb, er det et fuldstændigt Embedsmaskineri, der kommer i Gang, og saa har vi blot Sikkerhed for, at vi kommer til at betale; alle de fra Landbruget, der skal bruge Foderstoffer, kommer til at betale Omkostningerne uden at have nogen som helst Sikkerhed for, at man faar den Fordel, som Landet burde have af den virkelige, faglige Dygtighed, som vor Handelsstand i den Henseende som paa saa mange andre Omraader sidder inde med.

Det ærede Medlem (Rode) udtalte, at det vilde være ønskeligt, om jeg her i Tinget kunde afgive et Referat af de Forhandlinger og de Samtaler, der er førte i England. Jeg formoder dog, at det ærede Medlem ved nærmere at overtænke Sagen vil forstaa, at dette ikke lader sig gøre, saa meget mere som jeg tidligere betonedede, at de var af en privat Karakter. Ikke

heller ser jeg mig i Stand til hverken at give et mørkt eller lyst Billede. Jeg tror ikke, det vilde være heldigt, og jeg maa derfor beklage, at jeg ikke kan imødekomme det ærede Medlems Anmodning i saa Henseende.

Hr. Rode udtalte endvidere, at Landbruget havde været med i Forhandlingen om Rederiaftalen. Det er et gammelt Stridspunkt, som her igen bliver taget op; jeg havde egentlig ikke troet, at vi saaledes skulde gennemgaa Historien. Forholdet er det, at Hr. Anders Nielsen blev indbudt som eneste Mand med en Dags Varsel, og da han ikke var i København, kunde han ikke komme til det Møde, Hr. Rode omtalte. Der var senere rig Lejlighed til at drøfte Sagen med Landbruget, men den blev aldrig forelagt Landbruget, skønt det vilde være af stor Betydning for Landbruget at blive bekendt med disse Overvejelser, da man den Gang overvejede Kornordningen.

Der kunde være Anledning til at komme ind paa adskillige andre Ting, men jeg skal følge Formandens Henstilling og indskrænke mig hertil. Jeg vil dog blot sige, at naar Hr. Rode ønskede at give det Udseende af, at jeg af Princip var imod enhver Statsforanstaltning, er dette ikke rigtigt. Hr. Rode maa vistnok kunne erindre, at jeg som en af Landbrugets Repræsentanter lige fra Krigens Begyndelse har været Medforslagsstiller til en Ordning, der forbød Udførsel af og Opfodring af Brødkorn. Jeg tror i øvrigt ikke, at der fra nogen Landbrugsrepræsentants Side har været rejst Indvending imod, at der under disse ekstraordinære Tilstande var Udførselsforbud og Opfodringsforbud med Hensyn til Brødkorn. Jeg har ogsaa gennem alle disse Aar været med til at arbejde for en Kornordning, der i høj Grad har betydet et Statsindgreb. Men som jeg før bemærkede, een Ting er, hvad man gør af Nødvendighed, en anden, hvad der gøres af Tilbøjelighed.

Uden at jeg paa dette Tidspunkt skal indlade mig paa at følge Hr. Hauge i hans Bevægelser hen over Grunden — og han færdedes mange forskellige Steder og gjorde lagttagelser —, maatte jeg maaske have Lov at berigtige et Par enkelte Udtalelser, som han fremsatte. Hr. Hauge var af den Formening — saaledes blev det fremstillet —, at Regeringen havde paataget sig et Offer overfor Producenterne af Smør ved at tilsige dem en bestemt Pris for Smørret. Det er rigtigt nok, at Regeringen gjorde det, men det var ikke efter noget Ønske fra Landbruget eller Mejeri-